

նամակի մը մէջ. «վասն հասման ընծայիցն զորս յղեալ էր և յանդիմանութիւն վասն կնքելոյն զպղծաբան մահսարն Գեան՝ ճեցեոց որ առ արքայն, և զի ըստ նորին յղեալ էր արքայն զմի ոմն ի ծառայից իւրոց առ սրբազան Վեհն. յղել վասն նորա ըզկոնդակ մի ի վերայ տանս Արեւելեան, զի Նուիրակեացէ, բայց զայս ի թղթոջ սրբազան Վեհին չէր գրեալ այլ ի թղթոջ պարոն Աղալոյին: Վասն որոյ սրբազան Վեհն՝ ոչ ի ձեռն եկեալ ծառային, այլ ի ձեռն տեղապահին զկոնդակ յղեաց, զըրեայ ի վերայ Վրաստանու Սիւնեաց տանն, նախիջեանու եւ տանս Արարատեան, որպէսզի ընկալցին զնա և զնուիրակութիւն տայեն յանուն սրբոյ Երուսողեմի: Եւ պատուիրեաց տեղապահին զի թէ անդ պատշաճ ոչ տեսցէ, մի՛ տացէ նմա»: (Գլուսն Գ. 419-20):

Հաւանաբար միեւնոյն անձն է Բարսեղ վրդ. Գէնճէցին՝ որ Վանայ, Շատախու և Ճամայի նուիրակութեան առթիւ, 1755ին, Ա. Աստուածածնի զերեզմանին համար, ոսկեզօծ և ականապարզ սկիհ մը յիշատակ կ'ընէ (Յուզ. պ.):

